

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7485/2562

นาง ร.โจทก์ สำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) หรือ
สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.องค์การมหาชน พ.ศ. 2542 มาตรา 38, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา
118, พ.ร.บ.องค์การมหาชน พ.ศ. 2542 มาตรา 35, พ.ร.บ.องค์การมหาชน พ.ศ. 2542 มาตรา 19,
พ.ร.บ.องค์การมหาชน พ.ศ. 2542 มาตรา 24, ป.พ.พ. มาตรา 224

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) จะมีหนังสือแจ้งจำเลยที่ 1 ว่า
คณะรัฐมนตรีในคราวประชุมเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2555 มีมติเห็นชอบแนวทางการจ่าย
ค่าชดเชยให้แก่ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์การมหาชนว่า ในกรณีสิ้นสุดสัญญาจ้าง
นั้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยซึ่งสอดคล้องกับ พ.ร.บ.องค์การมหาชน พ.ศ.2542 มาตรา 38 ที่บัญญัติว่า
"กิจการขององค์การมหาชนไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน... ทั้งนี้
ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์การมหาชนต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่
กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน..." และอัตราการจ่ายเงินตอบแทนแก่
ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้างตามระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง
พ.ศ.2555 ก็กำหนดไว้ในข้อ 5 ทำนองเดียวกับ พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 118
วรรคหนึ่ง ที่ใช้บังคับในขณะนั้นก็ตาม แต่เงินตอบแทนตามระเบียบจำเลยที่ 1 ดังกล่าวหาใช่
ค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานไม่ ทั้งมติคณะรัฐมนตรีในกรณีนี้เป็นเพียงการ
กำหนดกรอบนโยบายหรือแนวทางในการบริหารจัดการขององค์การมหาชนเท่านั้น หากมีผลไป
ลบล้างระเบียบจำเลยที่ 1 ดังกล่าว ซึ่งออกโดยชอบด้วยกฎหมายด้วยไม่ เมื่อคดีนี้ขณะโจทก์มีอายุ
ครบหกสิบปีบริบูรณ์ และถูกเลิกจ้างในปี 2558 โดยระเบียบจำเลยที่ 1 ดังกล่าวยังไม่ได้ถูกยกเลิก
และยังมีผลใช้บังคับอยู่ จึงต้องใช้ระเบียบจำเลยที่ 1 ดังกล่าวบังคับแก่กรณีของโจทก์ ส่วนระเบียบ
จำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง (ฉบับที่ 2) แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2559 ซึ่ง
มีผลใช้บังคับหลังจากโจทก์ถูกเลิกจ้างไปแล้วจะนำมาใช้บังคับย้อนหลังกับโจทก์และทำให้โจทก์
ได้รับความเสียหายหาได้ไม่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามชำระเงิน 541,110 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์
จำเลยทั้งสามให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา โจทก์ขอถอนฟ้องจำเลยที่
2 และที่ 3 ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งอนุญาต และให้จำหน่ายคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 และที่ 3
ออกจากสารบบความ ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้จำเลยที่ 1 จ่ายเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่
ถูกเลิกจ้างเพราะเหตุอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ให้แก่โจทก์ 513,680 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 24 มกราคม 2559 ไปจนกว่าจะชำระ
เสร็จแก่โจทก์ แต่ทั้งนี้ดอกเบี้ยก่อนฟ้อง (ฟ้องวันที่ 17 มิถุนายน 2559) ต้องไม่เกิน 27,430 บาท
จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษาคืนแรงงานพิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์

โจทก์ฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า ศาลแรงงานกลางรับฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 1 เป็นองค์การมหาชน ตามพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ.2542 จัดตั้งขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) พ.ศ.2546 โจทก์เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 เริ่มปฏิบัติงานวันที่ 6 พฤศจิกายน 2549 ต่อมาเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2555 จำเลยที่ 1 ทำสัญญาจ้างโจทก์ต่อจากสัญญาจ้างเดิมจนถึงวันที่ 30 กันยายน 2558 และวันที่ 1 ตุลาคม 2558 จำเลยที่ 1 ทำสัญญาจ้างโจทก์ต่ออีกครั้งหนึ่งมีกำหนดระยะเวลา 2 วัน ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2558 ถึงวันที่ 2 ตุลาคม 2558 โจทก์พ้นสภาพการเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 เนื่องจากมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ทำให้โจทก์ขาดคุณสมบัติเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ.2542 มาตรา 35 (2) รวมระยะเวลาที่โจทก์ทำงานติดต่อกัน 8 ปี 10 เดือน 23 วัน โจทก์ได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ 64,210 บาท เมื่อวันที่ 5 กันยายน 2555 เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) มีหนังสือแจ้งต่อองค์การมหาชน 37 แห่ง รวมทั้งจำเลยที่ 1 ว่า คณะรัฐมนตรีในคราวประชุมเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2555 มีมติเห็นชอบแนวทางการจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์การมหาชน ตามมติคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการในการประชุมครั้งที่ 4/2555 เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2555 ว่า ในกรณีสิ้นสุดสัญญาจ้างนั้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ.ร. วันที่ 11 กันยายน 2555 จำเลยที่ 1 ได้ออกระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง พ.ศ.2555 ซึ่งระเบียบดังกล่าวข้อ 4 กำหนดว่า "ให้สำนักงานจ่ายเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกสำนักงานเลิกจ้างด้วยเหตุต่อไปนี้ (1) อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์..." และ ข้อ 5 กำหนดว่า "การจ่ายเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกสำนักงานเลิกจ้างตามข้อ 4 ให้เป็นไปตามอัตราดังต่อไปนี้...(4) ผู้ปฏิบัติงานซึ่งทำงานติดต่อกันครบหกปี แต่ไม่ครบสิบปีให้จ่ายเท่ากับอัตราเงินเดือนสุดท้ายแปดเดือน..." และหลังจากที่โจทก์ออกจากงานเพราะอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ประชุมเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2558 มีมติให้จำเลยที่ 1 จ่ายเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้างกรณีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ 504,000 บาท ให้แก่โจทก์ เนื่องจากโจทก์พ้นสภาพจากการเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 เพราะถูกเลิกจ้าง ต่อมามีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติองค์การมหาชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2559 โดยมาตรา 35/1 บัญญัติว่า "การขาดคุณสมบัติตามมาตรา 35 (2) ให้ถือว่าเป็นการพ้นจากตำแหน่งตามกำหนดเวลาในสัญญาจ้าง" และวันที่ 25 ตุลาคม 2559 จำเลยที่ 1 ออกระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง (ฉบับที่ 2) แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2559 โดยให้ยกเลิกความตามข้อ 4 ของระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง พ.ศ.2555 และให้ใช้หลักเกณฑ์ใหม่แทนซึ่งกำหนดให้จำเลยที่ 1 ไม่ต้องจ่ายเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่เกษียณอายุโดยมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์มีสิทธิได้รับเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกจำเลยที่ 1 เลิกจ้างเพราะอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ ตามระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง พ.ศ.2555 ข้อ 4 (1) (เดิม) ประกอบ ข้อ 5 (4) หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ.2542 มาตรา 19 ซึ่งใช้บังคับขณะเกิดเหตุคดีนี้บัญญัติว่า "ให้มีคณะกรรมการของแต่ละองค์การมหาชนประกอบด้วยประธานกรรมการและกรรมการ โดยมีองค์ประกอบตามที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง และให้ผู้อำนวยการเป็นกรรมการและเลขานุการ..." มาตรา 24 บัญญัติว่า "คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลองค์การมหาชน ให้ดำเนินกิจการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ อำนาจหน้าที่เช่นว่านี้ให้

รวมถึง (1)...(3) ควบคุมดูแลการดำเนินงานและการบริหารงานทั่วไป ตลอดจนออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดเกี่ยวกับองค์การมหาชนในเรื่องดังต่อไปนี้ (ก)...(ข) การกำหนด ตำแหน่ง คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้าง และเงินอื่นของเจ้าหน้าที่และลูกจ้างของ องค์การมหาชน...(จ) การจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นแก่เจ้าหน้าที่และลูกจ้างของ องค์การมหาชน..." และพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) พ.ศ.2546 มาตรา 20 บัญญัติว่า "คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแล สำนักงานให้ดำเนินกิจการตามที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 7 และมาตรา 8 และให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ด้วย (1)...(3) ควบคุมดูแลการดำเนินงานและการ บริหารงานทั่วไป ตลอดจนออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดที่เกี่ยวกับการ บริหารงานทั่วไปของสำนักงาน การจัดแบ่งส่วนงานของสำนักงานและขอบเขตหน้าที่ของส่วนงาน ดังกล่าว การกำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติเฉพาะตำแหน่ง อัตราเงินเดือน ค่าจ้าง และประโยชน์ ตอบแทนอื่นของเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง การบรรจุ การแต่งตั้ง วินัยและการลงโทษทางวินัย การ ออกจากตำแหน่ง การร้องทุกข์ การอุทธรณ์การลงโทษของเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง การเงิน การพัสดุ สวัสดิการ และการให้บริการข้อมูล การเผยแพร่ หรือการนำข้อมูลไปใช้..." ตามพระราชบัญญัติ และพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวบัญญัติให้คณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรม ซอฟต์แวร์แห่งชาติ มีอำนาจออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับ ประโยชน์ตอบแทนอื่นแก่เจ้าหน้าที่และลูกจ้างของจำเลยที่ 1 ได้ ซึ่งระเบียบของจำเลยที่ 1 ว่าด้วย เงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง พ.ศ.2555 นี้เป็นการกำหนดประโยชน์ตอบแทนอื่นของ เจ้าหน้าที่และลูกจ้างของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นองค์การมหาชนกรณีถูกเลิกจ้างเพราะมีอายุครบหกสิบ ปีบริบูรณ์ตามที่พระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ.2542 มาตรา 24 (3) (จ) และ พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) พ.ศ.2546 มาตรา 20 (3) บัญญัติไว้ ดังนั้นคณะกรรมการจำเลยที่ 1 จึงออกระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง พ.ศ.2555 โดยอาศัยอำนาจตามบทกฎหมาย ดังกล่าวได้ มีข้อพิจารณาต่อไปว่า ระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูก เลิกจ้าง พ.ศ.2555 ออกโดยฝ่าฝืนมติคณะรัฐมนตรี ที่เลขาธิการ ก.พ.ร. มีหนังสือแจ้ง องค์การมหาชน 37 แห่ง รวมทั้งจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 5 กันยายน 2555 หรือไม่ เห็นว่า แม้เลขาธิการ ก.พ.ร. มีหนังสือแจ้งจำเลยที่ 1 ว่า คณะรัฐมนตรีในคราวประชุมเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2555 มีมติ เห็นชอบตามแนวทางการจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างของ องค์การมหาชน ตามมติคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการในการประชุมครั้งที่ 4/2555 เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2555 ว่า ในกรณีสิ้นสุดสัญญาจ้างนั้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยซึ่งสอดคล้องกับ พระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ.2542 มาตรา 38 ที่บัญญัติว่า "กิจการขององค์การมหาชนไม่ อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ทั้งนี้ ผู้อำนวยการ เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์การมหาชน ต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคมและกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน" และอัตราการจ่ายเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้างตามระเบียบนี้กำหนดไว้ในข้อ 5 ทำนองเดียวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 118 วรรคหนึ่ง ที่ใช้บังคับ ในขณะนั้นก็ตาม แต่เงินตอบแทนตามระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูก

เลิกจ้าง พ.ศ.2555 หาใช้ค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานไม่ ทั้งมติคณะรัฐมนตรีในกรณีนี้เป็นเพียงการกำหนดกรอบนโยบายหรือแนวทางในการบริหารจัดการขององค์การมหาชนเท่านั้น หากมีผลบังคับไปปลงระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง พ.ศ.2555 ซึ่งออกมาโดยชอบด้วยกฎหมายได้ไม่ ส่วนถ้าคณะกรรมการบริหารขององค์การมหาชนออกระเบียบฝ่าฝืนมติคณะรัฐมนตรีแล้วก่อให้เกิดความเสียหายแก่องค์การมหาชน ก็เป็นกรณีที่คณะกรรมการบริหารขององค์การมหาชนจะต้องรับผิดชอบในด้านการบริหารจัดการต่อหน่วยงานที่ควบคุมกำกับดูแลเท่านั้น เมื่อคดีนี้ขณะโจทก์มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ และถูกเลิกจ้างในปี 2558 โดยระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง พ.ศ.2555 ยังไม่ได้ถูกยกเลิกและยังมีผลใช้บังคับอยู่ จึงต้องใช้ระเบียบดังกล่าวนี้บังคับแก่กรณีของโจทก์ ส่วนระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง (ฉบับที่ 2) แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2559 ออกเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2559 อันมีผลใช้บังคับหลังจากโจทก์ถูกเลิกจ้างไปแล้วมาใช้บังคับย้อนหลังกับโจทก์ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายหาได้ไม่ โจทก์ทำงานกับจำเลยเป็นระยะเวลาติดต่อกัน 8 ปี 10 เดือน 23 วัน จึงมีสิทธิได้รับเงินตอบแทนตามระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง พ.ศ.2555 ข้อ 5 (4) (เดิม) คือโจทก์ซึ่งทำงานติดต่อกันครบหกปี แต่ไม่ครบสิบปี ให้จ่ายเงินตอบแทนเท่ากับอัตราเงินเดือนสุดท้ายแปดเดือน โจทก์ได้รับเงินเดือนสุดท้ายเดือนละ 64,210 บาท จึงมีสิทธิได้รับเงินตอบแทนจำนวน 513,680 บาท เมื่อปรากฏว่า โจทก์ได้มีหนังสือบอกกล่าวทวงถามเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2558 ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินดังกล่าวภายใน 1 เดือน แล้วจำเลยที่ 1 ไม่ชำระ โดยจำเลยที่ 1 ได้รับหนังสือบอกกล่าวเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2558 จึงตกเป็นผู้ผิดนัดต้องชำระดอกเบี้ยนับแต่วันที่ 24 มกราคม 2559 เงินค่าตอบแทนนี้เป็นหนี้เงินไม่ได้อีกกฎหมายกำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้เป็นพิเศษ จำเลยที่ 1 จึงต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษวินิจฉัยมาว่าระเบียบจำเลยที่ 1 ว่าด้วยเงินตอบแทนแก่ผู้ปฏิบัติงานที่ถูกเลิกจ้าง พ.ศ.2555 ออกโดยฝ่าฝืนมติคณะรัฐมนตรีทำให้โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับเงินตอบแทนนั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้จำเลยที่ 1 จ่ายเงินตอบแทน 513,680 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 24 มกราคม 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ทั้งนี้ดอกเบี้ยก่อนฟ้อง (ฟ้องวันที่ 17 มิถุนายน 2559) ต้องไม่เกิน 27,430 บาท

องค์คณะ

สมจิตร ทองศรี · วุฒิชัย หรุจิตตวิวัฒน์ · จักรชัย เยพิทักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7485/2562>